

Làm gì để mua vui ?

Bùi Ngọc Vũ JJR 64

*Bài thơ cũ đã là nguồn cảm hứng cho tôi mua vui.
Mến tặng các bạn cựu JJR và MC, đặc biệt là các bạn của Promo 64.*

Ở cái tuổi nhàn rỗi của hưu trí này mà tìm được thú vui cho ngày giờ trôi qua thoải mái cũng không hẳn là một chuyện dễ. Nhìn lại chung quanh thì phải nhận là chúng ta thuộc những thế hệ đã có cái may được hướng dẫn vào thú chơi golf đúng lúc. Dù hơi trễ nhưng vẫn còn là đúng dịp đối với môn thể thao hao tốn vừa thì giờ vừa tiền bạc này. Hai món mà lúc này chúng ta không còn thiếu nếu không muốn nói là có thừa.

Vào lúc trước môn thể thao này chỉ dành cho giới thượng lưu có tiền và địa vị nhưng sau này, thật là đúng lúc cho mình, nó được dân chủ hóa, ít ra là ở Pháp, để trở thành vừa túi tiền cho đa số. Thế là nó trở thành như một phong trào lôi cuốn được nhiều người ở lứa tuổi mà bây giờ phải gọi là 'chưa già'.

Nói tới golf thì phải kể đến một thần tượng của phái nữ mà ít ai biết qua tài chơi golf. Đó là tài tử Sean Connery nổi tiếng toàn cầu trong vai James Bond 007 đầu tiên. Sau được tiếng là người đàn ông gợi cảm và thu hút nhất của thế kỷ 20. Mấy ai có để ý đến chuyện Bond thì thố tài năng golf cùng Golfinger, sau Golfinger tráo bóng ăn gian nhưng bị bắt quả tang và phạt thua. Trong đời thật, Sean đã mê chơi golf từ trước và giải thích là vì đây là hình ảnh của đời sống : "Mình một mình thử thách với chính mình để luôn luôn cố gắng làm hơn". Ông kể lại là năm 1970 ông ta đoạt giải 'Cúp Vua xứ Maroc' của giới a-ma-tơ và hôm sau thì chạm mặt với Micheline Roquebrune người chiếm giải phía nữ. Chỉ một năm sau họ nên duyên vợ chồng. Chắc vì cùng chia sẻ đam mê golf mà họ là chủ một lâu đài ở vùng Provence phía Nam nước Pháp với miếng đất rộng 108 hectares và có ý định thiết lập trên đó 1 sân golf 'theo như ý trong mộng'. Sau 20 năm rút cục mộng này lại thành thật mà do 1 tỷ phú người Đức thực hiện sau khi ông ta mua lại Domaine de Terre Blanche này. Các bạn có thể đến đó chơi.

Golf có cái ác ở chỗ nếu chưa biết đến thì thôi chứ dính vào rồi thì đã có rất nhiều bạn phải thú ra là đã trở thành như mê, như nghiện. Rất nhiều khi ta thấy một nhóm người đang ngồi nói chuyện bỗng dưng có anh đưa hai cánh tay lên quơ lên quơ xuống, trông thật buồn cười cho những ai không biết chuyện. Lại gần thì chỉ nghe thấy câu chuyện quay quanh lỗ này, lỗ khác, thẳng tắp, xéo xẹo, vào rừng, xuống nước... Trò chơi này cốt yếu là phải làm cho quả banh nhỏ xíu lọt vào 18 lỗ sau một số 'cú' tối thiểu, càng ít thì càng tốt và càng là giỏi. Thế mà có bạn giàu trí tưởng tượng cũng 'phịa' ra đến lỗ thứ 19, chẳng biết ở đâu?

Golf còn có một giá trị xã hội rất lớn. Cho các cặp còn thương nhau thắm thiết nó là dịp cho hai vợ chồng cùng nhau sinh hoạt nhẹ nhàng, thoải mái. Mặc dù nó vẫn có thể là một đe dọa lục đục khi ông chồng cứ thích chỉ dẫn hay dạy bảo quá mức. Ngược lại cũng tốt, trong trường hợp bà vợ không thích golf, ở nhà thì không phải lo cơm nước bữa trưa lại còn được rảnh mắt vì ông chồng vắng mặt cả ngày. Cho những người đã quen nhau hoặc chưa quen rồi dễ thành quen thì chơi golf đúng là cơ hội thật thuận tiện để gặp nhau. Mà lại gặp nhau được thường xuyên, có khi cả 3, 4 lần mỗi tuần chứ không ít và không chán. Nó đã trở thành cái lệ để bạn bè gặp gỡ, uống cùng

nhau ly 'la de' và tán gẫu chuyện đời sau mỗi 18 lỗ hào hứng. Nó lại còn là một phương tiện để giữ gìn sức khỏe một cách tự nhiên, dễ chịu, không cần nhiều nghị lực như giờ thể dục bắt buộc và thật là đáng chán của mỗi sáng. Hội AEJJR của chúng ta giờ đây hay tổ chức đều đặn được những buổi tranh giải tượng trưng lời cuốn đến cả 5, 7 chục người. Chẳng có mấy sinh hoạt nào thành công như thế mà lại còn không bị mang tiếng 'xôi-thịt'.

Golf ở Pháp thích thế mà cuộc đời lại đưa đẩy tôi về sống hưu ở Sài Gòn. Ở đây thì phải nói ngay là golf chỉ mới có sau này cho nên phải là 'đại gia' thì mới dám chơi thường xuyên, hoặc là khách lạ phương xa thỉnh thoảng ghé chơi, cho biết. Tôi thấy mỗi lần phải trả tiền gần bằng tiền phí đóng hàng tháng ở bên Pháp mà thấy xót bụng. Chưa hết, lại còn phải dậy sớm đi xa, bỏ rất nhiều thì giờ trong nạn kẹt xe, để rồi dù che dù nhưng vẫn đổ mồ hôi hột trong cái nắng như thiêu như đốt của Saigon. Và tôi đã chịu thua đành bỏ cái 'hết là thú' mà lại là xa xỉ, để dành cho những dịp hiếm hoi khi tiếp bạn từ xa cùng lên chơi trên Đà Lạt.

Đúng cùng lúc này thì chuyện viết lách lai rai trong Good Morning cũng lại xong vì đề tài đã cạn, 5 năm đã trôi qua và chuyện Quốc gia cũng đã hết. Lúc bắt đầu viết thì tôi không ngờ trước được là bây giờ đã có đủ chất liệu để thành một quyển sách mà tôi đã cố gắng cho xuất bản để làm kỷ niệm. Tựa sách sẽ là "*Les Quốc Gia 1949-1975 . Les perdants de la 2ème guerre du Vietnam.*" Sau nhiều năm vừa có mục golf, vừa phải cố gắng viết bỗng chợt lại ngừng cả hai làm tôi cảm thấy có khoảng trống lớn trong ngày. Thành ra mới có câu hỏi là sẽ phải làm gì cho hết giờ, hết ngày ? Tương lai dù gần hay xa thì đã rõ ràng. Và làm gì còn chờ mong nào chính đáng nữa. May là còn được trời và đời ban cho sự ung dung trong tâm hồn, trong hoàn cảnh vật chất, chẳng có thiếu thốn nào chi phối, lại không bị bệnh tật hiểm nghèo. Thì thôi, chẳng còn gì hơn các thú vui giản dị như đọc sách, gõ từng tưng trên phím đàn, hay trông nom đàn con cháu như nhiều bạn thường làm...

Giờ tôi phải kể đến một thú vui khá đặc biệt trong những lúc thức giấc sớm, nằm hồi tưởng lại những kỷ niệm đã là dấu ấn cho cuộc đời qua. Điều chóng thấy ngay là chuyện xưa, nếu buồn cũng dễ được thời gian làm mờ đi và thường chỉ còn lại các khía cạnh đẹp, hay, của chúng. Nhờ vậy mới có thú.

Gần đây tôi chợt để ý đến một đặc điểm của năm 1964. Như nhiều bạn của niên khóa 63-64 (dĩ nhiên có cả sinh viên các khóa khác) chúng ta đều cùng có một cuộc đời vào mùa thu năm 64, khi ở ạt chúng ta đã rời bỏ Saigon để đi Pháp du học. Năm đó quả thật đặc biệt vì chỉ có một số rất ít bạn ở lại ghi tên vào các Đại học ở Saigon.

Chắc hẳn có người đã ra đi với một ý chí vững chắc, một mong muốn sẽ thực hiện và xây dựng thành công giấc mơ một cuộc đời tốt đẹp. Tôi thì chỉ nhớ thấy mình hoàn toàn hoang mang trước các 'ấn số' của những ngày sắp tới.

Để nhớ về thời đó rõ hơn tôi lục tìm trong mấy gói thư cũ thì may quá tôi còn giữ được lá thư đầu tiên nhận được từ 1 anh bạn thân trong cùng hoàn cảnh đi vào học nội trú. Và tôi đã không khó khăn gì cảm lại được không khí của những ngày đầu ở Pháp qua những dòng anh viết :

V... thân mến,

Nhớ nhà quá V oi. Ai bảo dân chúng cứ ở ạt đi Pháp làm cái 'đéo' gì vậy. Khổ gần muốn chết đi được. Trong một ngày bữa chủ nhật này gửi về nhà 3 cái thơ liên tiếp, không lẽ gửi thêm cái thứ 4 thì kỳ quá đi, nên cái thứ 4 phải viết cho mày. Chưa bao giờ tao thấy khổ sở bằng lúc này, khổ ngay từ khi bước xuống máy bay ở Orly, khổ sở vì thiếu ăn, thiếu ngủ, thiếu cả tiền thì ít nhưng khổ sở vì thiếu một "cái gì" Việt nam, thiếu một "cái gì" gia đình, thiếu một "cái gì" bè bạn...

Sống cả ngày như ở tù, như máy móc. Có khi mình còn mong cho tụi lớp trên (Math. Spé.) nó “bizuther” mình (hành hạ bắt nạt Ma mới) nhiều nhiều để mình quên đi. Cố gắng vui đầu vào sách mà cũng không được.... Thơ hết bằng câu : Khổ quá đi. Không biết chừng nào mới hết khổ. Mong thơ mà nhiều.

Chắc lúc đó, cũng giống như anh, tôi cùng một tâm tư để mà than xót cho thân phận ‘hầm hiu’ khổ đau của mình. Nhưng tôi chắc rằng nếu bây giờ anh có dịp đọc những dòng trên và nhận ra được chính mình là tác giả, anh sẽ mỉm cười mà nghĩ là có khổ thế lúc đó mới có được ngày nay. Giờ đây có lẽ chẳng còn thấy khổ đau mà còn thấy một niềm vui nho nhỏ. Phép lạ của thời gian như thế đấy. Song, vì có biết tủy của anh nên tôi đã trộm nghĩ thêm là anh đã không diễn tả hết cả nỗi khổ anh ôm mang lúc đó. Cái đó có lẽ anh chỉ dành riêng cho người con gái ở phương trời xa mà anh đã đành lòng bỏ lại với nhớ thương và thương nhớ của cả đôi bên. Hẳn anh đã còn sống thêm nỗi buồn khổ ray rứt sau buổi chia tay, tạm biệt với người bạn gái thân thương. Trong yên lặng và nỗi đau đến muốn chết được. Chẳng gì đã có người nói ‘Partir c’est mourir un peu - Ra đi là chết trong lòng một ít’ thì làm sao mà nói ra được nhỉ.

Còn về phần cô gái thì sao? Tôi tưởng tượng là cô đã đi tìm chép rồi gửi tặng anh một bài thơ thời đó, vừa hợp tình lại hợp cảnh, để khéo léo và kín đáo nhờ nhà thi sĩ tài ba diễn tả chính tâm tư của mình, của một cô gái sau một cuộc tiễn đưa. Để tôi xin chép ra đây, giới thiệu và chia sẻ cùng các bạn giá trị vượt thời gian của nó.

*Mưa chiều thứ bảy
Em lạc lõng giữa đường chiều thứ bảy
Mưa hoàng hôn lát phát hững hờ rơi
Sách trên tay, lòng băng giá đơn côi
Em đếm bước khi lệ lòng đang chảy
Bước độc hành đơn lẻ một mình em.
Yêu làm chi cho rạn nứt con tim
Hồn xa vắng khi thiếu người thân mến
Anh có biết những chiều anh không đến
Lúc tan trường em cảm thấy bơ vơ
Nhớ thương dâng trong thổn thức, đợi chờ
Hai hàng cây cúi đầu buồn ủ rũ
Vẫn người xưa, con đường, thành phố cũ
Anh không về để sưởi ấm lòng em
Nói thời gian của thuở mộng êm đềm
Nhưng băng giá em vẫn hoàn băng giá.
Em muốn biết vì sao mình đôi ngã
Và vì sao mình chẳng sống bên nhau
Giọt mưa đan trong nước nở nghẹn ngào
Chiều thứ bảy tang thương sâu lý cách.
Em cố nén niềm đau và chôn chặt
Những chuyện buồn để hướng đến tương lai
Nhưng mà sao em vẫn cứ u hoài
Nén giọng thơ còn mang nhiều cay đắng.
Anh còn nhớ một người em áo trắng
Tuổi học trò đáng bé nhỏ xiêu xiêu
Thích làm thơ trong những buổi chiều
Khi hoàng hôn tím giăng lòng đô thị
Và thề nguyện suốt đời em trung thủy*

Với một người và chỉ một người thôi
Mưa vẫn còn giăng kín nửa khung trời
Em bơ vơ giữa đường chiều vắng lạnh.
--Hoài Linh Phương--

Nghĩ lại cho kỹ thì có phải anh bạn là một người quá khổ, có mối tình đầu thơ mộng nhưng lại phải ra đi trời xa mà chẳng biết được ngày về ? Hay anh phải được xem là người may mắn và hạnh phúc nhất trên đời khi có người con gái xinh đẹp (chắc phải vậy) có lòng nhớ thương anh. Còn gì đẹp và thơ mộng hơn mối tình đầu ở tuổi dậy thì. Dù là nếu có thì cũng lại có khổ đau dính kèm lúc phải chia tay. Mà khổ đau thì không ít khi hoàn cảnh lại trở trêu với một tương lai mù mịt, khiến mọi dự tính, mọi hứa hẹn đều bấp bênh như con thuyền trong mưa bão.

Rồi chuyện tình nói trên kết thúc ra sao? Bình thường, chắc rồi cũng sẽ phải đổ vỡ như bao mối tình đầu khác đúng theo như lời hát trong bài ca boléro có tiếng “*Người Đi Ngoài Phố*” :

*“Thôi chia tay nhau từ đây Nghe nước mắt vẩy quanh
Biết là yêu đương sẽ đau thương suốt cả một đời.
Mấy khi tình đầu Kết thành duyên mong ước,
Mấy khi tình đầu Kết trọn mộng đầu em?”*

Nghe thật là Buồn day diết nhưng Đẹp như ước mơ nhất là khi được diễn tả qua giọng hát thật đặc biệt, điêu luyện, nũng nịu, mơn trớn và truyền cảm của nữ danh ca Lê Quyên mà tôi vì ‘*quá nhà quê*’ mới chỉ biết đến gần đây để rồi đang mê mẩn nghe mãi cũng không chán.¹ Trong mối tình đầu này lại còn có đầy nghịch lý, cách trở do không gian với đường xa ngàn dặm lại thêm cách trở do thời gian trước mắt dài đằng đẵng chẳng biết bao giờ mới hết. Lại còn những nguyên do gây đổ vỡ đêm không xuể thì lấy gì mà nuôi dưỡng tình yêu mới chớm nở của đôi bên. Giá như lúc đó có Viber hay Whatsapp thì may ra còn hy vọng. Không có thì làm sao cưỡng lại câu “*Xa mặt, Cách lòng*”. Nó sẽ tự động làm nhiệm vụ của nó, một cách âm thầm nhưng hoàn toàn với đầy hiệu lực. Mọi ước hẹn ban đầu, khó giữ được lâu dài, sẽ trở nên thô kệch. Thật là chua xót làm sao!

Xong rồi còn phải kể đến sự đổ vỡ một cách tự nhiên, giản dị và rất dễ xảy ra vì chúng ta nên nhớ đây là chuyện ở xứ Pháp này : đó là khi anh bạn lọt vào mắt xanh, sau là vòng tay, của một cô đầm tóc vàng...

Tôi không thể thích những kiểu kết như vậy vì chúng tầm thường và vô duyên làm sao ấy. Thay vào đó tôi lại tưởng tượng là phải có cái kết đẹp hơn để nó xứng đáng với mối tình đầu mà hai người đã dành cho nhau. Vì lần đầu chỉ xảy ra một lần. Vì nó tinh khiết, ngấn ngùi, nhưng đầm thắm và sâu đậm. Vì nó là cảm xúc, thật là thật, của tuổi thơ. Và cũng vì thế nó phải còn là cái gì quý báu như hột kim cương để mà hai người tiếp tục trân quý suốt cả đời.

Theo ý tôi nếu anh bạn có đủ sáng suốt và nghị lực để **sớm** lấy một chọn lựa đau đớn mà dứt khoát thì sau này hai người sẽ chẳng có gì để phải hối tiếc. “*Không thể chỉ nghĩ đến mình mà trói buộc người mình yêu quý.*” phải là ý tưởng hướng dẫn sự chọn lựa của anh. Quyết định đó phải đơn phương và quyết liệt cho dù có gây tổn thương đau đớn như trong ý của câu ‘*Couper dans le vif*’. Sau đó vết thương sẽ mau lành, để dễ quên hơn. Không quên được chẳng là kỷ niệm thật đẹp đáng ghi nhớ của những giây phút ‘*bàn tay đã nằm trong lòng bàn tay rồi*’.

Sài Gòn 30-12-2019
Bùi Ngọc Vũ, JJR 64

1 Cũng lại một thú vui mới vì trước đây tôi thấy nhạc được gọi là bolero hơi sến .